

Arrest

nr. 101 241 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

*Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2011 en 19.03.2012 (en de aanvullingen van 18.08.2011, 12.12.2011 en 19.07.2012) werden ingediend door :
[...] geboren te Ghazni op [...] nationaliteit: Afghanistan [...]
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.5/1 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, vloeiend Nederlands zou spreken, de onthaalklas voor nieuwkomers heeft gevolgd, net als enkele opleidingen dakwerker, een opleiding monteur verwarmingsinstallaties en een opleiding 'basisveiligheid bouw', zijn diploma secundair onderwijs heeft behaald, werkbereid is, reeds werkervaring heeft opgedaan (zie attest werkgever) en reeds gewerkt heeft (zie verschillende loonfiches interim en arbeidscontracten), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 08.05.2006 voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn tweede asielaanvraag dd. 22.10.2010 illegaal in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 8 maanden voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en tot op heden nog geen enkele veroordeling heeft opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene daar geen bewijs van voorlegt. Betrokkene dient zich te wenden tot de consulaire postte Islamabad (Pakistan) om een aanvraag tot machtiging tot verblijf conform art. 9.2 in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat hem het grondgebied van Pakistan zal worden geweigerd of dat hij nergens tijdelijk zou kunnen verblijven. De bewijslast ligt bij betrokkene zelf. Regelmatig zijn er verschillende Afghanen die geconfronteerd worden met diezelfde problemen, doch dit belet hen niet om aldaar zo'n aanvraag in te dienen.

Tot slot verwijst de advocaat van betrokkene naar een rapport van UNHCR om de onveilige situatie aan te tonen, doch dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel wordt de schending opgeworpen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert de bestreden beslissing en zet vervolgens uiteen :

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, vloeiend Nederlands zou spreken, de onthaalklas voor nieuwkomers heeft gevolgd, net als enkele opleidingen dakwerker, een opleiding monteur ven/varmingsinstallaties en een opleiding ‘basisveiligheid bouw’, zijn diploma secundair onderwijs heeft behaald, werkbereid is, reeds werkervaring heeft opgedaan (zie attest werkgever) en reeds gewerkt heeft (zie verschillende loonfiches interim en arbeidscontracten), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 08.05.2006 voorde eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn tweede asielaanvraag dd. 22.10.2010 illegaal in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan 8 maanden voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en tot op heden nog geen enkele veroordeling heeft opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene daar geen bewijs van voorlegt.

Betrokkene dient zich te wenden tot de consulaire post te Islamabad (Pakistan) om een aanvraag tot machtiging tot verblijf conform art. 9.2 in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat hem het grondgebied van Pakistan zal worden geweigerd of dat hij nergens tijdelijk zou kunnen verblijven. De bewijslast ligt bij betrokkene zelf. Regelmatig zijn er verschillende Afghanen die geconfronteerd worden met diezelfde problemen, doch dit belet hen niet om aldaar zo’n aanvraag in te dienen.

Tot slot verwijst de advocaat van betrokkene naar een rapport van UNHCR om de onveilige situatie aan te tonen, doch dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.(...)"

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'Het feit dat betrokkene sinds mei 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, vloeiend Nederlands zou spreken, de onthaalklas voor nieuwkomers heeft gevolgd, net als enkele opleidingen dakwerker, een opleiding monteur verwarmingsinstallaties en een opleiding 'basisveiligheid bouw', zijn diploma secundair onderwijs heeft behaald, werkbereid is, reeds werkervaring heeft opgedaan (zie attest werkgever) en reeds gewerkt heeft (zie verschillende loonfiches interim en arbeidscontracten), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen niet betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Bovenstaande voorbeelden van een perfect integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

*A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. Bovendien stelt verwerende partij dat de duur van de asielprocedures niet van die aard zouden zijn dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoekende partij verzoekt de verwerende partij dan ook om het woord 'lang' te definiëren.

Als in totaal iets minder dan drie jaar niet als onredelijk 'lang' kan beschouwd worden, wat is dan wel 'lang'??

In die drie jaar heeft verzoekende partij reeds zeer veel kunnen verwezelijken op vlak van integratie, maar verwerende partij legt dit gewoon naast zich neer.

II.1.5. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens terug gevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de mate waarin verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij bepaalde door hem aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Ten slotte, waar verzoeker zich gegriefd voelt door het feit dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van "art. 9.2 van de wet van 15.12.1980", dient erop gewezen dat het in feite over een overtollige zinsnede gaat in de bestreden beslissing, waarmee de verwerende partij verzoeker aangeeft welke stappen hij mogelijks kan ondernemen om de elementen met betrekking tot zijn integratie gehonoreerd te zien, maar die geen uitstaans heeft met de beoordeling van de vraag, zoals thans aan de orde, of de verzoeker heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen. Daarbij komt nog dat verzoeker in zijn aanvraag zelf heeft verwezen naar "art. 9.2° Vreemdelingenwet", zodat niet valt in te zien hoe hij in zijn belangen zou kunnen zijn geschaad door deze vermelding, die overigens doelt op het tweede lid van artikel 9 van de voormelde wet, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de determinerende motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is derhalve niet aangetoond.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de elementen die hij had aangebracht in zijn regularisatieaanvraag en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.5. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de elementen rond zijn integratie door de verwerende partij worden afgedaan als behorende tot de gegrondheidsfase, en stelt dat nergens in de Vreemdelingenwet -ook niet in artikel 9bis- wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren. Er bestaat dan ook geen wettelijke basis om een standpunt in te nemen zoals de verwerende partij dat

heeft gedaan, zo stelt verzoeker, en de verwerende partij heeft zich dan ook bezondigd aan machtsoverschrijding.

2.1.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke

of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoeker geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvrager geen buitengewone omstandigheden uitmaken die met zich zouden brengen dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt en die samenvallen met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

In de mate dat verzoeker zich verzet tegen het motief dat de duur van verzoekers asielprocedures niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, stelt hij dat het woord lang niet gedefinieerd is en stelt dat gedurende deze periode van drie jaar heel wat heeft kunnen verwezenlijken, lijkt verzoeker eraan voorbij te gaan dat het gaat om twee onderscheiden periodes van respectievelijk iets meer dan 8 maanden tot de weigering van zijn eerste asielaanvraag en iets meer dan twee jaar voor de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, die hij overigens pas indiende meer dan drie jaar na de eerste weigeringsbeslissing. Door slechts te kennen te geven dat hij niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij, toont verzoeker geenszins aan dat deze op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat “*de duur van de procedures – namelijk iets meer dan 8 maanden voor de eerste en iets meer dan twee jaar voor de tweede- [...] ook niet van die aard [was] dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*”.

2.1.7. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker adstrueert het als volgt :

“11.2.1. De verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing (...):

“(…)Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene daar geen bewijs van voorlegt.

Betrokkene dient zich te wenden tot de consulaire post te Islamabad (Pakistan) om een aanvraag tot machtiging tot verblijf conform art. 9.2 in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat hem het grondgebied van Pakistan zal worden geweigerd of dat hij nergens tijdelijk zou kunnen verblijven. De bewijslast ligt bij betrokkene zelf. Regelmatig zijn er verschillende Afghanen die geconfronteerd worden met diezelfde problemen, doch dit belet hen niet om aldaar zo'h aanvraag in te dienen. (...)”

11.2.2. De verzoekende partij dienen huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hen thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit Afghanistan, haar land van herkomst, in te dienen.

Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij levert hoe dan ook een schending van artikel 3 EVRM op.

Het is voor verzoekende partij thans onmogelijk om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vanuit Afghanistan in te dienen, aangezien dit een procedure is waarvoor geen enkele

termijn (laat staan vervaltermijn) is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag neemt (ad minimum), gezien verzoekende partij uit Ghazni afkomstig is wat een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Stellen dat verzoekende partij dan maar naar Islamabad (Pakistan) zou moeten gaan om aldaar een aanvraag in te dienen, is niet correct. Het is tevens werkelijk omslachtig om iemand die sedert 2006 in België verblijft naar een derde land - waar zij ook geen verblijfsrecht heeft- om aldaar een aanvraag in te dienen tot lang verblijf in een land waar zij thans verblijft.

Verzoekende partij dient enkel aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Afghanistan en meer bepaald naar Ghazni.

Verzoekende partij is afkomstig van de regio 'Ghazni'. Het commissariaat-generaal heeft een lijst ter beschikking gesteld met regio's die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Personen van de provincie Ghazni krijgen de subsidiaire beschermingsstatus. Dit bewijst dat een terugkeer naar Afghanistan om daar een aanvraag in te dienen uitgesloten is.

Ook Vluchtelingenwerk Vlaanderen stelt in haar alomgekende nieuwsbrief dd. Maart 2012 dat enkel Afghanen afkomstig van Kaboel gedwongen worden teruggestuurd.

Afghanistan

Gedwongen terugkeer

De mogelijkheid tot gedwongen uitwijzing bestaat, maar enkel voor Afghanen afkomstig uit de regio Kaboel. (Bron:

BCHV, verslag contactvergadering 11/10/2011) Er zijn verschillende voorwaarden: de persoon moet van Kaboel afkomstig

zijn, de terugkeer vindt enkel plaats naar Kaboel, de persoon heeft geen lang verblijf in België. De dossiers worden

voorgelegd aan de Staatssecretaris die de beslissing neemt over de uitwijzing. Momenteel gaat het enkel om alleenstaande mannen.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het klimaat in Afghanistan en specifiek in Ghazni wordt als zeer gevaarlijk beschouwd. Deze buitengewone omstandigheden rechtvaardigen de aanvraag van de verzoekende partij in België.

II.2.3. Verwerende partij stelt dus in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag onontvankelijk is om dat er geen 'buitengewone omstandigheden' zouden bestaan die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Een beetje verder stelt verwerende partij dat verzoekende partij haar aanvraag moet indienen in Islamabad (Pakistan) en dus niet in haar land van herkomst.

Verwerende partij aanvaardt dus onrechtstreeks dat een terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald Ghazni om aldaar haar aanvraag in te dienen, niet mogelijk is.

Verzoekende partij moet dan maar naar een ander land gaan. Nochtans moet artikel 3 EVRM enkel maar onderzocht worden ten opzichte van het land van herkomst van verzoekende partij.

Verwerende partij erkent dus bijgevolg dat een terugkeer naar Afghanistan om aldaar haar aanvraag in te dienen niet mogelijk is, hetgeen impliceert dat de buitengewone omstandigheden om alhier de aanvraag in te dienen, aangetoond zijn. De thans bestreden beslissing is als het ware contradictorisch.

II.2.4. In die zin meent verzoekende partij dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis en artikel 3 EVRM.

2.2.2. Verzoeker stelt vooreerst dat hij in de onmogelijkheid is om zijn aanvraag in te dienen vanuit Ghazni. Personen die uit deze regio afkomstig zijn krijgen de subsidiaire beschermingsstatus, wat bewijst dat een terugkeer naar Afghanistan om daar een aanvraag in te dienen, uitgesloten is, temeer nu voor de procedure geen enkele termijn voorziet en ze sowieso enkele maanden in beslag neemt. Aangezien een terugkeer aldaar een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, is er sprake van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat verzoeker zijn aanvraag in België indient, zo stelt hij.

In verzoekers aanvraag, die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, werd onder meer gesteld dat hij afkomstig is van Ghazni, een volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onveilige regio. Hieraan verbindt hij het aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden omwille van een mogelijke schending op artikel 3 van het EVRM. In diezelfde aanvraag wijst verzoeker er verder op dat zijn tweede asielaanvraag nog hangende is.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn beweringen met een begin van bewijs dient te staven terwijl het *in casu* enkel bij een algemene bewering blijft, dat de loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM niet volstaat als buitengewone omstandigheid en dat de aanvraag in het land van herkomst dient te gebeuren.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift andermaal op zijn afkomst uit Ghazni en de situatie in de regio aldaar om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het arrest nr. 90 237 van 24 oktober 2012 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beoordeling van verzoekers tweede asielaanvraag heeft geoordeeld dat aan zijn afkomst uit Ghazni geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker toont met zijn blote bewering dat hij uit Ghazni afkomstig is en in weerwil van de vaststellingen van de Raad desbetreffend in het voormelde arrest, dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, in strijd met het begrip '*buitengewone omstandigheden*' of in strijd met artikel 3 van het EVRM, heeft geoordeeld dat verzoeker zich beperkt tot een algemene bewering, dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat als buitengewone omstandigheid en dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren.

2.2.3. Waar verzoeker verder stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat hij zijn aanvraag dan maar in Pakistan moet indienen en dus niet in zijn land van herkomst, en aldus aanvaardt dat een terugkeer naar Ghazni onmogelijk is, hetgeen impliceert dat de buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker vertrekt vanuit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De verwijzing naar de consulaire post in Islamabad is een antwoord op het door verzoeker in de aanvraag gestelde. Verzoeker stelde immers wat volgt:

"Toepassing maken van art. 9.2° Vreemdelingenwet impliceert dat de aanvraag ofwel gericht wordt via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Afghanistan, ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin de verzoeker beschikt over een niet-precaire verblijfstitel. Deze laatste mogelijkheid is uitgesloten gezien verzoeker in geen enkel land over niet-precaire verblijfstitel beschikken [sic]".

De verwerende partij heeft op dit element geantwoord dat verzoeker geen bewijs voorlegt van het feit dat hij niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land en dat dit dus niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Verder stelt de verwerende partij, nog steeds in antwoord op het desbetreffende argument in de aanvraag, dat verzoeker zich kan wenden tot de consulaire post in Islamabad om aldaar een aanvraag tot machtiging in te dienen, dat hij niet aantoonst dat hij daar zal worden geweigerd of dat hij nergens tijdelijk zou kunnen verblijven, terwijl de bewijslast bij hemzelf ligt en terwijl er verschillende Afghanen zijn die op zulke manier te werk gaan. Nu, zoals reeds gezegd, de verwerende partij daarmee slechts een antwoord biedt op hetgeen verzoeker in zijn aanvraag had gesteld, toont hij geenszins aan dat zij zou erkennen dat een terugkeer naar Ghazni voor hem een buitengewone omstandigheid of een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken en evenmin dat de beslissing op dat vlak contradictorisch zou zijn.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker stelt dat het werkelijk omslachtig is om iemand die sedert 2006 in België verblijft naar een derde land te sturen waar hij ook geen verblijfsrecht heeft, om aldaar een aanvraag in te dienen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich, zoals dat ook al in de bestreden beslissing werd gesteld, blijft verstoppen achter blote beweringen. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet genoegzaam kon stellen dat de vaststelling dat verzoeker geen bewijs voorlegt van het feit dat hij niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS